

Таким чином, українська стратегія щодо Латинської Америки має спрямовуватися на забезпечення довгострокових інтересів у регіоні, використання інвестиційного потенціалу країн регіону для потреб української економіки, розширення українського експорту готової продукції на місткі ринки латиноамериканських країн, вивчення досвіду країн регіону щодо фінансової стабілізації, подолання інфляції, управління зовнішнім боргом, залучення джерел зовнішнього фінансування, задоволення потреб України в окремих видах дефіцитної мінеральної сировини та продукції тропічного землеробства.

Список використаних джерел:

1. Інтеграційні процеси та регіональна безпека в Латинській Америці. – [Електронний ресурс]. – Доступно з [<http://kimo.univ.kiev.ua/MVZP/06.htm>]
2. Розвиток інтеграційних процесів в країнах Латинської Америки. – [Електронний ресурс]. – Доступно з [<http://poglyad.com/students/item>]
3. Міжнародні організації: Навч. посіб. / За ред. О. С. Кучика. – К.: Знання, 2010. – 497 с.

Узун В.В.

аспірант,

Маріупольський державний університет

АЗІАТСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКИЙ РЕГІОН В СИСТЕМІ ГЕОЕКОНОМІЧНИХ ПРИОРИТЕТІВ УКРАЇНИ

Ключовою умовою формування ефективної відкритої економіки України є вироблення такої моделі міжнародного співробітництва, яка найбільшою мірою враховувала б наявний потенціал у сферах торгівлі, інвестиційної, науково-технічної сферах. В цьому зв'язку одним з пріоритетних гео економічних напрямів для України є Азійсько-Тихоокеанський регіон (АТР), до якого входять динамічні та надзвичайно конкурентоспроможні на різних сегментах світового ринку країни.

Широке співробітництво з групою країн, які знаходяться у Східній та Південно-Східній Азії – передусім Китаєм, Японією, Південною Кореєю, блоком держав-членів АСЕАН, а також деяких інших країн регіону, є одним з головних напрямів інтеграційної стратегії України, фактором ринкової трансформації, побудови ефективної відкритої національної економіки. Причому цілісність проблематики дослідження Азійсько-Тихоокеанського регіону в такому складі країн зумовлюється традиційною структуризацією регіонів світу. Отже до нього умовно (за принципом «від зворотнього») входять ті азійські країни, які не належать до регіонів Близького Сходу та Центральної Азії, а також держави до блоку НАФТА, Латинської Америки, Австралії та Океанії (хоча вони мають вихід до Тихого океану), Африки, європейського регіону.

Якість економічного розвитку країн АСЕАН та АТЕС робить можливим істотне розширення обсягів торгово-економічного співробітництва з ними України. Таке співробітництво повинно розвиватися на базі традиційних для його учасників моделей національної спеціалізації. Для вітчизняних виробників оптимізація умов експортно-імпоротної діяльності з країнами АТР означає довгострокове закріплення за собою взаємних ринків збуту продукції чорної металургії, хімічної промисловості, металообробки та машинобудування, а також агропромислового комплексу.

Якомога повніша реалізація потенціалу співробітництва з країнами АТР, а також вивчення та використання нагромадженого ними досвіду можуть постати важливими важелями динамізації національного відтворювального комплексу, покращення якості розвитку вітчизняної економіки.

Міжнародна торгівля виступає не тільки функціонально першою формою взаємодії, але й фундаментом та каталізатором інших форм співробітництва, передусім в інвестиційній, коопераційній сферах, а також в галузі валютно-фінансових відносин.

Щодо конкретних інтересів нашої держави в регіоні, то тут передусім слід відзначити, що експортно-імпорتنі операції з країнами АТР вже постали для України реальною альтернативою втраченим господарським контактам в рамках колишніх СРСР та РЄВ, передусім в частині торгівлі металопродукцією. Місткі ринки збуту, співставність технологічних моделей розвитку, наявність в Україні потужного морського флоту – ось основні об'єктивні чинники, які зумовлюють на сьогодні значення країн АТР як наших торгових партнерів.

Міжнародна торгівля виступає найбільш важливим компонентом усієї системи міжнародного співробітництва України з державами АТР, а також фактором розвитку інших форм взаємовигідної взаємодії на двосторонній основі.

Ринки збуту в регіоні АТР є надзвичайно місткими, тому можна стверджувати, що наявні обсяги українських поставок до них далеко не покривають можливого попиту на вітчизняну продукцію.

Найбільшим торговим партнером України в регіоні є Китай, причому позитивним для України моментом є стабільне перевищення обсягів експорту до цієї країни ввозу з неї, що є фактором оптимізації умов складання рахунку поточних операцій та платіжного балансу в цілому. Приблизно те ж саме можна сказати про експортно-імпортні відносини і з рядом інших країн регіону, що навіть підвищує роль взаємин із ним для України.

В сфері торгівлі послугами бажаним для України було б доповнення традиційних видів взаємодії торговим співробітництвом у інформаційній сфері. Сказане актуалізує той факт, що по багатьох напрямках інформатизації та розвитку комп'ютерної техніки країни регіону посідають чільні позиції у світі.

Щодо впливу на стан української торгівлі з державами регіону окремих блокових угруповань, які утворюються ними, або членами яких вони є, слід передусім відзначити значущість створення в перспективі зони вільної торгівлі. так, перспектива створення зони вільної торгівлі АСЕАН-Китай

може мати наслідки диференційовано-галузевого характеру і передусім вплинути на позиції тих виробників України, які мають конкурентів у Китаї у галузях легкої, хімічної промисловості, оскільки відбудеться здешевшення китайської продукції на ринках АСЕАН.

Торгівля готовими виробами далеко не вичерпує потенціал міжнародного співробітництва. Тим більше, що глобалізація має своїм наслідком посилення конкуренції та висуває нові вимоги до організації міжнародного поділу праці, без урахування яких неможливо підтримувати індивідуальну конкурентоспроможність. Партнерські зв'язки між комерційними агентами, міжфірмове співробітництво можуть включати в себе різноманітні форми розподілу технологічних циклів, видів спеціалізованого виробництва. Такі горизонтальні контакти є важливим каналом трансферту технологій, поширення прогресивних форм господарювання. Причому особливо така роль коопераційних мікрорівневих контактів є типовою для країн Східної і Південно-Східної Азії. Так, за умов модифікації конкуренції між фірмами, суб'єктами комерційної діяльності на основі новаторства господарська стратегія спонукає до вибору таких кооперантів, які мають мобільні наукоємні виробництва та проводять ефективну інноваційну політику. А саме такі характеристики найбільшою мірою стосуються фірм регіону.

Всебічний розвиток виробничо-коопераційних контактів з державами АТР дозволить реалізувати цілий ряд важливих задач вітчизняного економічного розвитку та забезпечити такі переваги як:

- максимально повна реалізація потенціалу українських наукоємного виробництва, прикладної науки й наявних високих технологій;
- підтримка та віднаходження інвестиційних та інших видів ресурсів для промислового потенціалу української економіки;
- формування більш сприятливої моделі національної спеціалізації, розвитку економічних зв'язків з іншими країнами на більш вигідних умовах;
- забезпечення передумов більш широкого залучення високих технологій до вітчизняного виробничого сектора;
- збільшення кількості міжнародних проектно-конструкторських розробок та їхніх масштабів, підключення до відповідних форм співробітництва з країнами регіону багатьох підприємств та виробничих організацій;
- подолання технологічного відставання та сприяння розвитку піонерних у технологічному відношенні виробництв на території України.

Інвестиційне та виробничо-коопераційне співробітництво взаємно-пов'язаними сучасними формами організації міжнародної економічної взаємодії, яка містить значний потенціал щодо подальшої торгівлі та налагодження каналів збуту. Особливо важливе значення має потенціал позитивного впливу міжнародного кооперування на прискорення науково-технічного прогресу, покращання конкурентоспроможності національного виробництва на світовій арені.

Міжнародне виробниче кооперування з країнами АТР потенційно може виступити важливим засобом підключення української промислової сфери до передових досягнень НТП, підвищення ефективності НДДКР, створення

конкурентного на міжнародних ринках виробництва. Подібне виробниче кооперування може виступати органічним продовженням старих промислово-технологічних контактів із тими країнами, з якими було налагоджено відповідні форми технічної допомоги та післяпродажного обслуговування обладнання в минулому.

Отже, важливою гарантією національних інтересів України було б запровадження більш глибоких коопераційних механізмів, які передбачали б довгострокове співробітництво у будівництві об'єктів індустрії за українською участю на територіях країн АТР з використанням відповідних контрактних інструментів – укладання та імплементації договорів великомасштабного співробітництва на компенсаційній основі. Слід було б поширювати моделі співробітництва у науково-технічній сфері, зокрема розвиваючи традиційні раніше контакти з партнерами у Індокитаї, а також на надзвичайно місткому та перспективному ринку Китаю.

Список використаних джерел:

1. Васильев В. Ф. Государственность и модернизация в странах Юго-Восточной Азии / В. Ф. Васильев, Ю. О. Левтонова. – М.: Наука, 2010. – 217 с.
2. Арин О. А. Азиатско-тихоокеанский регион: мифы, иллюзии и реальность / О. А. Арин. – М.: Флинта, Наука, Гайдуцкий П. І. Мотиваційні чинники міжнародних інвестиційних процесів / П. І. Гайдуцький // Фінанси України. – 2007. – № 2. – С. 50-55.
3. Новицкий В. Є. Міжнародна економічна діяльність України: [підручник] / Новицкий В. Є. – К.: КНЕУ, 2003. – 948 с.